

kartonska ambalaža

božidar milidragović

POSLEDNJA CRKVA

K
V A
D
A
R

karton iznutra hrapav i nag
izvrni i rasklopi dobićeš tlocrt
katedrale oslikavaš je
ubogim slovima akoja hule na mrak
bez prozora »Kod veseloga komunista«
jedan otvor uzan dug i vertikalna
od četvrtastog kubeta do baze
a u zvoniku nema zvona u krvi
zvoni što popi
gledaj katedralu u duhu ne slova
kojima je živopíšeš ako je slepa
ja ću da otvorim jedna vrata
za Novinara Vojnika i Hulju Klet
od kvadra iz kog ukradoh piće
grčki konjak pišem dakle
po hartiji kao po brodu i unutra je
ono što maločas prebivaše napolju
krov novih propileja sa stubovima

dorskim dok umesto jednog od njih
arhitrav podupire grlić blistave
boce alkohola među drevnim razvalinama
što još su građevine razvalih ga
da oblaporno pijem i tlocrt da dobijem
crkve za slovo ne za rujanje podigoh je
ne za pričešće vez za neograničen boravak
kad noć je započela i svršiti se neće
o ko je ne bi voleo samo takvu noć
u kojoj s mirom se pije i s mirom sedi
i nema kud da se ode od »Veseloga komunista«
on ne napušta posednuto i jedna su moja
slova prosuta na jelinske urvine
najbolje od svega primih iz boce dugovrate
s pet zvezda na reklamnom kamenu jonskom
na imitaciji stakla i boje na
kartonskoj ambalaži metaksa
međutim i ovako uspostavljena
moja crkva od kartona trajna je
koliko i lurd uzaludnosti i studenica
večnosti ako prihvatim da propovedam
neprolaznost trenutka koji svakog ahileja
presporim čini pošto je ono trajno
u samoj zamisli građevine ne u građevini
božanstvo jarosno prebiva na drugoj strani
i prezire sve u svoju slavu dignuto
osim možda reč ili misao koja misli
da misli Reč a samo to sunce

SVILENA KOŠULJA

Ona živi odvojeno od mojeg tijela
čaj odvojen od porculanske šalice
podatno ga uvlači u sebe
gnijezdi se u prolaznicima
koje ne dotičem
s pohlepom guta moje tijelo
na koje silaze sve zemljine godine
prisvajam krhku snježnost
dok me svileni polaže među stabla
rastjerava price, smijeh iz kišne futrole
razmješta među granje
do danjeg svjetla
tražim je
ulicom je nosi na rukama
svjetlucavu i poniznu
od podarenog milosrđa

SAMA

Na zvuk telefona
njezino je tijelo skok razbudene mačke
gipka spavačica spadne do gležnjeva
sazna da je netko pogrešno okrenuo brojčanik
moli kredit bez kamata

još prolaznije od svega spržiće sve
na ovom ojađenom tlu nestaće čoškova
u kojima se proriče i obriče i sve će biti
dovršeno — i neće biti —
zato se s poštovanjem ophodim prema crkvi
koju sastavih da joj danas završi
u kanti za smeće pansionata EGEON
u nekom grčkom selu misao će možda
opstati makar nas progonila
pitanjima o grehu
o izbjavljenju

jer ja sad već imam svesku i spremam se
da prepisem uboge ukrase koje metnuh
na brod i svod moje crkve od kartona
ja te podigoh i uspravih u nemoći
prazna je boca ali ne i crkva
moje vere Ona nije
na nekom tlu između
pape i patrijarha priđi te
ja nikog ne odbijam

Jula, 1985

LE TEMPS RETROUVÉ

(Kad je umro car)

... »kroz divljenje se glasi i moje žaljenje
što od dima naših **havana**
sve više crni jedna kamena fontana.«
Svan tad ispriča kako je neki dan
slične mrlje video na knjigama
koje je čitao Napoleon I Car
a sad su u vlasništvu vojvode de Germanta
»što svedoči da je Imperator žvakao duvan.«
Kotar, koji se ispostavlja zanimljiv
čovjek u svemu,
da mrlje ne potiču od duvana
nađe za shodno da objasni njemu
»Čak i na bojnome polju
pod zvižducima studenog vetra Car je
u šaci stiskao pastile slatkoga drvceta
da bi umirio bolove u jetri
jer da bolela ga je jetra, od nje
i preminu slavni stvor«
skromno zaključi Kotar skromni doktor...
Ovde se pripovedač PONOVO NAĐENNOG VREMENA
braće Gonkur okanu svedočenja
i snu se u krilo baci.
Ne čitaj previše, umeren budi u svemu.

24 juna 1986

pismo
đurdica ivanišević

svjedno njezino vrijeme u sazviježđu lastavice
tek dolazi
postaje stablo
okvir za sliku
zamjenjuje stablo za Lotovu ženu
i između dviju predstava svijeta
ulazi u lijes
zajedno s telefonom
smrznutom granom u prozoru
i njegovim čarapama

PISMO

Dugo te pratim bijelu
oprosti
sahranjena sam u blizini
bila sam ptica
u mrtvačnici tvojih prvih sunovrata
pohodila sam Chagalla
i letjela s njim cijelo jedno proljeće
onijemila sam ljeti
u kolibi sa srcolikim stolicama
otada se ne razdvajam od tebe
uzimala sam ružičast ametist
lutala danju oko tvoje kule
na čijim se zidovima dodiruju plavi snijezi sa zelenim
ponekad je on dolazio
samo kratko
tvoje me ležaj većim snom darivao